

та, слугинята и жената на стария Уей-лангъ. Само попътъ видѣ, че е безполезенъ съ своитѣ заклинания и магии, и побърза да си замине за града.

Тихо почиваше тая нощъ върху двора на търговеца. Ни гласъ, ни шепотъ. Дори болната слугиня Чу-и седѣше тихо, сврѣна въ нейната тъмна стаица. Дали дѣйствуваше лѣкарството, което ѝ дадоха тая вечеръ?

Но къмъ разсъмване, лисицитѣ се събудиха. Пръвъ затърка очитѣ си здравиятъ братъ. Когато разбра всичко, той съ викъ се хвърли къмъ другитѣ двама, които огнено се замѣтаха въ здравитѣ вжжета.

— Хванати?! извика бѣсно болниятъ. При неговия викъ дългобрадиятъ прѣстана да хърка, повдигна се цѣлъ и литна къмъ прозореца. Но Уей-лангъ, който, кой знае отгдѣ доби куражъ, размаха сабята си подъ носа му и му каза:

— Искашъ да излѣзешъ? Не на тамъ, приятелю: не видишъ ли, че тамъ е прозорецъ!

— Виното, виното! — вайкаше се болниятъ. — Азъ ви казахъ, че не е чисто, че има нѣщо въ него. Отгдѣ го взе ти? — обърна се той съ ядъ къмъ дългобрадия.

— Ето обѣсника, за когото ви разказахъ, — посочи той Тза-еръ, като му скръцна съ зжби. — Той ми даде шишето! ...

— Но ти каза, че той билъ лисица?

— Е, та азъ съмъ още лисица! — се изсмѣ Тза-еръ и подигна дрехата си, изподъ която се показва прикрѣпената опашка ...

